

KOLEGAMENTO CH

Rocca di Papa 22. apríla 2017 – DVD 2347, 58 min., pracovný preklad

„Kľúč k dialógu“

1. OTVORENIE A POZDRAVY	1
2. CHIARA LUBICHOVÁ: „KĽÚČ K DIALÓGU“	4
3. USA – POLITICKÁ PRIEPASŤ V POLARIZOVANEJ SPOLOČNOSTI.....	5
4. FILIPÍNY – SÚLAD MEDZI NÁRODMI A NÁBOŽENSTVAMI.....	7
5. JORDÁNSKO – OTVORENÉ DVERE I NÁRUČIE	8
6. PARAGUAJ - YVY MARANE'Y, ZEM BEZ ZLA.....	9
7. ŠVAJČIARSKO – UTEČENCI POMÁHAJÚ UTEČENCOM	10
8. AUSTRALIA – SÝRIA A IRAK SÚ TU AKO DOMA	11
9. HOLANSKO – GLENOV BLOG A SIEŤ KONTAKTOV PROTI ŠIKANE.....	12
10. SPOMIENKA NA PRAŽSKÉHO ARCIBISKUPA KARDINÁLA VLKA.....	13
11. ZÁVEREČNÁ POZDRAV OD MARIE VOCE (EMMAUS) A JESÚSA MORÁNA	14

1. OTVORENIE A POZDRAVY

Lesley Ellison: *Good morning, dobré ráno všetkým v tejto časti sveta a dobrý večer všetkým na druhej pologuli sveta! Hodina nášho dnešného vysielania umožňuje tento živý prenos, čomu sa veľmi tešíme.*

Vítajte všetci, čo sledujete toto celosvetové Kolegamento! Práve sme dostali email zo stretnutia 40 seminaristov z Rwandy. Pozdravujeme vás! Pripomínam, že vaše komentáre, alebo príbehy môžete zaslať na nasledujúce adresy WhatsAppu, na Facebook. Čakáme na ne!

Volám sa Lesley, som Angličanka a patrím do Anglikáskej cirkvi. Veľmi ma teší, že dnes budem spolu s vami precestujem celý svet.

Začnime a poďme hneď do Austrálie.

Australia, hello! Počujete ma? Nicole, si tam?

Nicole Horin: Volám sa Nicole. Som gen 2 z Austrálie, bývam v Brisbane.

Lesley: Máte Mariapoli, Nicole?

Nicole: Áno, sme tu všetci. Je to jedno miesto neďaleko Sydney, kde sa koná naša každoročná Mariapoli. Všetkých vás na celom svete veľmi pozdravujeme!

Lesley: *Nicole, povedz nám niečo o vašej Mariapoli? Aký má názov?*

Nicole: Prítomných je mnoho rodín, detí, mladých ľudí... z mnohých častí Austrálie, nielen zo Sydney, ale aj z Canberry, je to ďalej než Brisbane, zo Zlatého pobrežia tiež prišli na

Mariapoli. A tohtoročnou témou je rodina, byť rodinou, o to sa snažíme. Trvá iba tri dni, ale máme veľkú radosť zo stretnutia, je to krásna skúsenosť. Máme šťastie.

Lesley: *We hear that you have some special visitors ...* Máte aj nejakých hostí?

Nicole: Áno, špeciálnych hostí, sú manželia Stefano a Roberta Serratoro a Franco a Maria Beatrice Cardinali, ktorí pracujú v Centre Nových rodín v Ríme.

Lesley: *Thank you, Nicole! Nicole, môžem sa ťa na niečo opýtať?* Sú na Mariapoli aj klokany? *Do you have kangurus in the Mariapolis? (risate)*

Nicole: (They're sending) greetings for you all! *(risate)*

Lesley: *Allora thank you, Nicole, krásnu Mariapoli!* Have a good Mariapoli!

Nicole: Ďakujeme a ciao!

Lesley: *Na začiatku tohto kolegamenta by sme pozdravili hlavne tých a tie komunity Hnutia, ktoré prežívajú ťažké situácie z dôvodu vojny: pripomeňme si Sýriu, Irak, Venezuelu – myslím, že i medzi nami je niekto z Venezuely – Demokratickú republiku Kongo a mnoho iných.*

Nedávno i v Kolumbii došlo k veľkej tragédii, keď tri rozvodnené rieky spôsobili zosuv hory, ktorá pokryla blatom a skalami jedno celé mesto a mnoho dedín. Toto miesto sa volá Mocoa. Žije tam páter Luis Fernando, farár v najväčšej farnosti v Mocoa. Zatelefonovali sme mu.

P. Luis Fernando Carvajal, Mocoa - Kolumbia: *Som páter Luis Fernando z Kolumbie, a bývam v Mocoa, meste, kde došlo k tejto tragédii. Rád sa s vami podelím s touto situáciou, tragédiou, ktorú sme tu zažili. Aspoň sa nebudem cítiť sám.*

Som farárom a mnoho z mojich farníkov zomrelo, alebo stratilo úplne všetko.

Snažíme sa pomáhať všetkým. Prišlo sem mnoho ľudí z celého sveta, prišli a hneď sa pustili do práce.

Tvrdí sa, že zahynulo vyše 300 ľudí, domnievame sa, že i viacej. Mnoho ľudí strhla voda. Niektoré štvrte vyslovene zmizli, všetky budovy, všetko... Pomaly ale si pomáhame, ideme medzi ľudí, aby sme si ich vypočuli, priniesli slovo útechy, ktoré by potešilo, aby tým, čo stratili všetko bola táto situácia menej bolestná.

Nuž, pozdravujem všetkých, ktorí ma dnes počujú a zaiste tiež chcem poďakovať za všetky modlitby a za všetko, čo sa urobilo pre ľudí, v tejto tragédii.

Lesley: Ďakujeme páter Luis, sme s vami!

A teraz sa spojme s Egyptom, presnejšie s Alexandriou. Sami, počuješ ma?

Sami: Áno!

Lesley: S bolesťou sme sledovali počas tejto krvavej Veľkej noci atentáty na koptských kresťanov. Teraz sa ale pripravujete na príchod pápeža Františka a patriarchu Bartolomeja do Káhiry. Dozvedeli sme sa, že naplno pracuješ na tejto príprave. Čo nám o tom povieš?

Sami Creta, Alexandria - Egypt: Áno, v Egypte sme pred dvoma týždňami prežili skutočne ťažké chvíle: atentáty v dvoch koptských kostoloch: v meste Tanta a Alexandrii. V tejto tragédii sme naplno prežívali svätý týždeň, v bolesti ale i v nádeji na vzkriesenie. Mučeníctvo bolo vždy hnacím motorom Koptskej cirkvi v priebehu jej histórie. Teda v tejto nádeji a radosti.

Teraz čakáme na pápeža Františka, ktorý už viackrát hovoril o ekumenizme krvi a bolesti, ktoré zjednocujú Cirkev.

Prekvapením je účasť atriarchu Bartolomeja na konferencii náboženstiev v Al Azhar, ktorá sa tým stane ešte širšou a historickejšou. Vidno, že táto pápežova návšteva je príležitosťou k jednote a dialógu. Takže aj pápež patriarcha Tawadros koptských pravoslávnych v ňom očakáva príchod brata. Toto bratstvo vyznieva aj zo spôsobu, akým hovorí o pápežovi Františkovi po tom, čo sa s ním stretol v roku 2013 v Ríme na svojej prvej oficiálnej návšteve mimo Egypt, po 40 rokoch návštevy vo Vatikáne predchádzajúceho koptského pápeža. Takže toto ich stretnutie je skutočným motívom novej nádeje.

V týchto dňoch tu máme i ďalšie prekvapenie: tešíme sa z návštevy rodičov Chiary Luce Badanovej v Egypte. Navštívili južnú časť krajiny, kde sa i zúčastnili meetingu 1500 mladých ľudí z Egyptu na vigíliu omše s pápežom Františkom.

Lesley: Ďakujeme, Sami, za tieto správy. Sme s vami v tejto novej ekumenickej nádeji za mier.

Sami: Ďakujem.

Lesley: Aj pre mňa je ekumenizmus veľkou vášňou. Ako som povedala na začiatku, som anglikánka. V detstve mi zakazovali priateľiť sa s katolíkmi, takže s ostatnými deťmi z našej štvrte som chodievala hádzať kamene počas procesie katolíkov.

Jedného dňa ale, som spoznala fokolarínky. Hovorili mi o evanjeliu, o živote evanjelia. Veľmi ma to priťahovalo. Jedného dňa ma pozvali, aby som išla s nimi do Canterbury, kde mala hovoriť Chiara počas Týždňa modlitby za jednotu kresťanov.

Cestou vo vlaku ktosi z tejto skupiny vytiahol ruženec, až vtedy som si razom uvedomila, že všetci boli katolíci. Vylakalo ma to, chcela som vystúpiť z vlaku, ale vlak sa nikde nezastavoval.

Dorazili sme, a zatiaľ čo Chiara hovorila, Boh začal vo mne pracovať; pochopila som, že on je veľký, že svet je malý a je v jeho rukách. Tam som pochopila, že mám nechať svoje predsudky, že sa mám snažiť ich prekonať. Pokúsila som sa o to na spiatočnej ceste.

Do Liverpoolu sme dorazili o polnoci, nemala som sa ako vrátiť domov, tak som si povedala, že sa vyspím na stanici. Jedni manželka si to všimli a povedali mi: „Môžeme ťa odviesť našim autom.“

V tej dobe to bola neslýchaná vec: viesť sa jedným autom s katolíkmi. Ale pre mňa to bola moja prvá ekumenická skúsenosť, zrodená zo vzájomnej lásky. Vtedy som sa presvedčila, že jednotu je možná, ak necháme konať Boha.

O niekoľko rokov neskôr som patrila do hudobnej skupiny Gen Verde, napísala som pesničku – teraz zaznie. (musica) Volá sa „Mosty“, totiž ja som bola z toho druhého brehu a nosila v sebe veľkú túžbu dostať sa na druhý breh, vytvárať mosty jednoty.

A v tomto duchu by sme chceli i prežiť toto kolegamento, vyslovene z myšlienky budovať mosty, prejsť nimi a dostať sa na druhý breh.

2. CHIARA LUBICHOVÁ: „KLÚČ K DIALÓGU“

Lesley: Preto ponúkame vám teraz jednu krátku odpoveď Chiary Lubichovej o zmysle tohto dialógu. Otázku jej položil Piero Taiti na stretnutí ľudí bez náboženského vyznania a agnostikov, vo februári 1998.

Piero Taiti: *Ponuka dialógu výrazne prekračuje obyčajnú tolerantnosť, ktorú si svojho času bolo treba tiež vy dobyť, hoci sa dá povedať, že tolerancia je v našej spoločnosti naďalej hodnotou na hranici rizika. Pred dvoma storočiami sa Lord Stanope vyjadril, že tolerancia „bude jedného dňa odmietnutá ako potupa“, a to preto, lebo azda predvídal, že raz nadíde deň - podľa nás je to dnes – že sa staneme citlivejšími na vyššiu hodnou, ktorou bude dialóg: teda druhých budeme nielen tolerovať, ale ich do hĺbky rešpektovať, prijímať odlišnosť iných názorov, konfrontovať sa a budovať vzťahy ako medzi ozajstnými bratmi. Aký je tvoj názor na túto otázku?*

Chiara: Som presvedčená, že dialóg poriadne prevyšuje toleranciu, však nezavrhovala by som ju úplne, lebo na určitých miestach je potrebné, aby existovala, lebo sa ňou zamedzí hádkam, konfliktom. Dialóg je však niečo celkom iné: znamená vzájomne sa obohacovať, mať sa radi, považovať sa za bratov, budovať univerzálne bratstvo na tejto zemi. A to je celkom iná vec.

Prirodzene, že dialóg je opravdivý, ak ho oživuje opravdivá láska. A láska je opravdivou, ak je nezištnou; ak taká nie je, aká je to láska?! Je to egoizmus.

Pripravili ste mi rôzne otázky práve o tej nie celkom nezištnej láske, a to aj v dialógu ako takom. V takom prípade by šlo o dialóg budovaný bez lásky, nebol by to vlastne žiadny dialóg, ale čosi iné: prozelytizmus. Prozelytizmus však musí vyjsť von týmito dverami, nesmie existovať, inakšie o dialógu nemôžeme hovoriť. Dialóg znamená milovať sa, darovať bratovi z lásky k nemu to, čo máme vo svojom vnútri, a tiež prijímať od neho, obohacovať sa: toto je dialóg, stať sa - ako hovoria naši gen - „ľuďmi svetového rozmeru“, ktorí majú v srdci všetkých a dokážu dať niečo z vlastného. Takto by som povedala.

Spomínam si na naše začiatky, keď sme pochopili, že smer, ktorého sa máme pridrievať, je teda láska. To, čo sme mali zvlášť na pamäti bolo, aby naša láska bola nezištná; nesmieš milovať človeka preto, aby si si ho získal, aby si si vytvoril vlastnú skupinku, nesmieš milovať s úmyslom, že si chceš niekoho nakloniť v úrade, v škole, nie.

Milovať, aby si miloval. Nás k tomu viedol nadprirodzený motív, lebo naším presvedčením je kresťanstvo.

Potom je možné dospieť k hodnote, ktorou je univerzálne bratstvo, nie túžbou niekoho si chcieť získať. A práve preto, v dôsledku toho sme si získali množstvo ľudí; cítili sa slobodne, a vidiac krásu tohto života, pridali sa k nám.

Rozšírime sa do celého sveta, ak budeme milovať týmto spôsobom.

3. USA – POLITICKÁ PRIEPAŤ V POLARIZOVANEJ SPOLOČNOSTI

Lesley: *Nezistne milovať. „Milovať z presvedčenia“, takto sa vytvára dialóg. Oblasťou, v ktorej sa dialóg považuje za neuskutočiteľný je politiky. Poďme do Spojených štátov, kde je tiež spoločnosť polarizovaná na republikánov a demokratov. Týka sa to i členov Hnutia fokoláre. Poslali nám príbeh, v ktorom nám povedia, ako sa k tomu postavili.*

Speaker: V uplynulom roku na Spojené štáty dopadol ideologický otras, ktorý nevideli celé generácie.

(alcune parole da un telegiornale)

Od novembra minulého roku po prezidentských voľbách krajinou vládnu starosti ohľadom smeru, ktorým sa má vydať...

Emócie a nekontrovateľné reakcie.

Ani tí, čo žijú spiritualitu jednoty sa nevyhli hlbokým názorovým rozdielom.

Austin: Nedokázal som si predstaviť takúto masu...

Marijo: Videl som, že pre mnohých to bolo bolestné...

Simona: Bolo veľmi tvrdé počúvať veci, ktorým neverím...

Arturo: Došlo k obrovskej polarizácii a démonizácii druhého, lebo názory sú veľmi ostré a rozdielne. (musica)

Speaker: Rok pred voľbami boli už rozosiata semená dialógu v komunitách po celých USA. Hnutie fokoláre usporiadalo workshopy v zmysle „5 pozitívnych krokov pre pozitívny politický dialóg“.

John Chesser, Iowa: V skupinách po dvojiciach sa vybrali témy, na ktoré sme mali diametrálne iné názory. Každý mal vysloviť svoj názor, druhý ho mal zopakovať prv, než vysloví svoj názor. Výsledky boli veľmi zaujímavé. Ľudia si nielen začali vážiť pohľad druhého, ale sa zamýšľať a prehodnocovať svoj názor. Zaiste sme nevyriešili problémy sveta na jednom workshope, ale nadobudli sme novú nádej a nové nástroje uvažovania, že problémy sa dajú vyriešiť dialógom.

Speaker: S blížiacimi sa voľbami 2016 napätie rástlo každý deň. Hnev a rozladenosť vystavili riziku vzájomné vzťahy.

Marilyn Boesch, Maryland: Bola som celá rozrušená; spytovala som si svedomie: predsa chcem byť človekom, čo žije pre jednotu, buduje mosty a nesúhlasí s rozdeleniami, ktoré vznikajú.

Marijo Dulay, New York: Po niekoľkých chybách som sa naučila citlivosti a nekomentovať facebookové narážky, aby som nenarážala na tých, čo uvažujú inak, než ja.

Simona Lucchi, Georgia: Moje presvedčenie a krik neprinášal nič dobré, nezmenila som tým nič v myslení druhých. Zastavila som sa a skutočne som začala počúvať // pochopila som, že s tým, čo uvažuje inak, než ja mám omnoho viac spoločných názorov, než som si myslela.

Speaker: Uprostred neustávajúceho zmätku, tieto osobné skúsenosti dialógu sa rozšírili v akademickom svete, napríklad i na Právnickej fakulte v Fordhame, srdci Manhattanu, kde pracujú dvaja členovia Fokoláre.

Workshop o „Dialógu a komplikovaných veciach“ vzbudil veľkú pozornosť.

Ana Dias, Fordham Law School: Viacerí povedali, že tam prišli, a pochopili samých seba uprostred takej polarizácie, a že dialóg je skutočne možný.

Speaker: Na základe vysvetlenia „Piatich kokov k pozitívnemu politickému dialógu“, sa účastníci pustili do práce.

Endy Moraes, Fordham Law School: Uvedomíš si, že sa dá hovoriť na páľčivé témy bez toho, aby si skončil v rozohnanej diskusii.

Speaker: Bolo zrejme, že vzhľadom na vybrané nástroje, aj tí najradikálnejší boli pripravení podrobiť sa skúške.

Voľby prišli a odišli.

Dva mesiace po..., inaugurácia nového prezidenta znovu zapálila duše.

V šiestich oddeleniach v Capitol Hill, na Právnickej fakulte v Georgetowne, študenti prežívajú rovnakú napätú situáciu.

Amy Uelmen, Georgetown Law School: Hneď po inaugurácii sme sa so študentmi zamysleli, ako brať tieto napäté chvíle.

Speaker: AMY UELMEN, ideátorka „5 krokov pre pozitívny politický dialóg“, použila so študentmi a kolegami rovnakú metódu ako na workshope, aby otvorila dvere komunikácie s druhým.

Amy Uelmen, Georgetown Law School: Uvedomili sme si, že v konverzáciách vládne veľa stereotypov, nedorozumení, chybných informácií. Rozhodli sme sa pre otvorenosť a vzájomné sa upozorňovanie sa, aby sa vyriešili ťažkosti vznikajúce z názorových stretov.

Speaker: Táto snaha „očkovania jednotou“ pokračovali aj na *Arkansas*, väčšinovo konzervatívnom štáte, kde bol guvernérom Bill Clinton a Hillary Clintonová prvou dámou. Inaugurácia vyvolala na jednej strane rozruch a na druhej hnev voči druhým.

Austin Kellerman je zodpovedným redaktorom televíznych novín hlavného mesta. Spoločne so svojimi kolegami sa rozhodol počas vysielania požiadať komunitu a vytvorenie súladu.

Austin Kellerman, News Director: Skupina žurnalistov sa tiež rozhodla ponúknuť nášmu mestu šancu, a tak jeden z nich, najväčší odborník pripravil podklady článku do hlavnej tlače, kde sa tiež hovorí o jednote a otvorenosti.

Giornalista: Neexistuje nejaké „oni“ a „my“. Všetci sme „my“, tento národ.

Austin Kellerman: Samozrejme, že to nevyriešilo všetko... pozícia ľudí sa nezmenila, ale aspoň sme mnohým ponúkli možnosť zamyslieť sa nad iným pohľadom na vec. Z našej strany sa snažíme udržať dialóg a naďalej čestne predstavovať všetky pozície a názory.

Speaker: Pred každým novým krokom je komunita Spojených štátov vyzývaná aj naďalej prekonávať rozdelenia.

4. FILIPÍNY – SÚLAD MEDZI NÁRODMI A NÁBOŽENSTVAMI

Lesley: Túto radikálnu lásku, ktorú radí Chiara platí aj pre medzináboženský dialóg. Príslušnosť k rôznym náboženstvám bola dôvodom konfliktov v priebehu celej histórie. Fokoláre spolu s ostatnými sa pokúsilo o vytvorenie tohto dialógu.

Bolo to i minulý mesiac na Meetingu orientálnych náboženstiev, blízko Manily na Filipínach. Pozrime sa, čo nám o tom poslali.

Moderátor: Milí prítomní, zišli sme sa tu z mnohých krajín Ázie a Európy, vyznávame rôzne náboženstvá, sme rôzneho veku, kultúry, zišli sme sa tu v dňoch od 2. do 5. marca 2017, aby sme sa zamysleli nad témou „Súlad medzi náboženstvami“. Požiadame preto teraz predstaviteľov 4 veľkých svetových náboženstiev, aby modlitbou otvorili SOR 2017.

Francisco Canzani, Uruguaj - Co-Director Focolare International Centre for Wisdom and Studies – Rome, Italy: Opustený Ježišu, musíme byť ničím pred každým bližným, aby sme sa v ňom stretli s Ježišom.

Renata Simon, Nemecko - Co-Director Focolare International Centre for Wisdom and Studies – Rome, Italy: Komunikujeme tak, že sme ničím, to je náš spôsob inkulturácie. Je potrebné milovať nielen svoje hnutie, ale aj ostatné, nielen svoju cirkev, ale aj ostatné cirkvi. Toto je naše povolanie, dedičstvo do budúcnosti.

Dr. Lalita Namjoshi, India - Former Principal of K.J. Somaiya Bhatariya Sanskrit Peebam: Pri čítaní posvätných kníh rôznych náboženstiev, nachádzame mnoho podobností. Na prvom mieste je to Zlaté pravidlo: „Konaj druhým to, čo chceš, aby druhí konali tebe.“

Reverend Miao Jing, Taiwan – Abbess Mabuhay Temple Fo Guang Shan: Fokoláre je vďaka prítomnosti mladých ľudí ako rodina. Vždy prichádzate s mládežou z rôznych miest sveta a to prináša – do chrámu i medzi veriacich – vzťahy, veselosť, kontakty a lásku.

Randi Tampubolon, Indonézia: Zoznámila som sa tu viac s medzináboženským dialógom. V mojej krajine je sú vo väčšine moslimovia. Takže môžem priniesť milosti tohto stretnutia a uskutočňovať dialóg v kontakte s nimi. Skutočne dúfam, že to budem môcť v mojej krajine, Indonézii, uviesť do praxe.

Miss Mitali, India: Sú to veľmi dôležité stretnutia, mali by sa konať častejšie, lebo súlad sa z našich životov začína strácať. Môžeme byť ľuďmi lásky, Božími ľuďmi.

Jocelyn Wadi, Filipíny: Vieme, že učenie Chiary sa týka lásky, môžeme sa preto všetci stať „tanečníkmi lásky“.

Tadjanna Basman, Filipíny: Tu vo Fokoláre sa môžeme naplno prejavíť, odložiť bokom predsudky a rozdiely; a sústrediť sa na to, čo nás spája, než na naše rozdiely.

Phra Maha Boonchuay, Ph. D., Thajsko: Potrebujeme sa zhovárať, konfrontovať, poučiť sa z viery druhého.

Fr. Andrew Reception, Philippines, President International Association of Catholic Missiologists: Dialóg sa rodí z priateľstva, nie z obyčajného priateľstva medzi podobnými. Ide tu o priateľstvo medzi ľuďmi túžiacimi budovať lepšie ľudstvo.

Rita Mousallem, Lebanon - Co-Director Focolare International Centre for Interreligious Dialogue – Rím, Italy: Táto charizma nás spoločne vedie, zjednocuje nás, i keď sme rôzneho náboženstva. Veď sme sa narodili preto, aby sme boli jednou rodinou.

Cardinal A. L. Tagle, Arcibiskup Manily, Prezident Medzinárodného Charitasu: Kde je opravdivý dialóg, tam je nádej. Títo ľudia sú schopní zapáliť nový život.

Bishop Roberto Mallari, Filipíny – Dean of School of Dialogue with oriental Religions (SOR): Netlačíme na veci. Robíme len svoj diel a sme otvorení k Absolútnu, k Bohu, aby sme umožnili Jemu, aby veci realizoval.

G. Vijayaragavan, Head Youth Leadership Programme Shanti Ashram: Môžeme tak konať, chceme tak konať, musíme tak konať.

Grafica con scritta: Súlad medzi národmi a náboženstvami

5. JORDÁNSKO – OTVORENÉ DVERE I NÁRUČIE

Lesley: „*Stať sa jednou rodinou*“, povedali v tomto dokumente: „*Môžeme tak konať, chceme tak konať, musíme tak konať.*“

A to i prácou, vlastnými rukami. A práve toto uvidíme v nasledujúcej správe o jednej veľmi osobitnej reštaurácii v Ammane, v Jordánsku.

Sawsan Awwad – Supervisor Restaurant of Mercy: Využili sme toto opustené miesto, ktoré patrilo tlačiarňi. Dala nám ho k dispozícii Cirkev. A tak nás napadlo a Charita priestor zakrátko, za 20 dní, opravil. A je taký, aký ho teraz vidíte: táto reštaurácia.

Slávnostne sme ju otvorili 23. decembra 2015. (...) Odvtedy sa jej dvere nikdy nezatvorili; každý deň varíme teplé jedlo.

Nerobíme žiadne rozdiely, ani rasové, ani pohlavia, ani náboženstva. Všetkých tu prijímame s láskou a dôstojne. (...) Naši spolupracovníci sú tiež utečenci: z Iraku, Sýrie, rodiny v núdzi. Takto dostali príležitosť nájsť si prácu. A sú veľmi radi, že môžu niečo robiť. Jedlo pripravujú s veľkou láskou.

Milad – voluntár (Iraq): Pracujem v Iraku, prišiel som sem, aby som ľuďom pomohol, slúžil chudobným, núdnym, ktorí sem prídu.

Sawsan – Direttrice Restaurant of Mercy: Zvyčajne máme otvorené od 12.30 do 15. hod., čo je čas obedu. A ponúkame teplé jedlo. Ale počas Ramadanu, pre moslimov, pre našich bratov moslimov, bolo potrebné mať teplé jedlo až večer, po prerušení pôstu. (...) Bola to krásna skúsenosť, lebo práve kresťania a moslimovia sa spolu podelili o jedlo. Jedávali spolu, bola tu krásna atmosféra, ako v rodine. (...)

Teraz naším cieľom nie je len ponúknuť toto teplé jedlo, ale tiež zistiť, kto sú ich núdzni. (...) Zistili sme, že viacerí by sa potrebovali dať operovať, urobiť operáciu očí, potrebujú lieky. Alebo nemajú čím vyhrievať, v zime potrebujú deky. Snažíme sa im ponúknuť túto službu. (...) Aj Jeho výsosť Kráľovná Rania nás počas Ramadanu prišla navštíviť. Bola to pre nás veľká česť.

Anny – kuchár (Arménsko): Keď k nám prišla kráľovná boli sme veľmi šťastní, veď je našou kráľovnou. Mala z nás skutočne radosť, z našej práce. (...) Rada varím i rád niečo robím pre týchto chudákov, keď sa sem prídu najesť, je to akoby prišli moje deti.

6. PARAGUAJ - YVY MARANE'Y, ZEM BEZ ZLA

Lesley: Teraz pocestujeme do Južnej Ameriky, pôjdeme do Paraguaja. Rôzne združenia spoločne s fokoláre spolupracujú s domorodou komunitou *Ava Guarani*. Projekt s názvom "Yari Miri" odvodzuje svoj názov od stromu "malý céder", ktorý táto komunita považuje za posvätný.

Bernardo Benítez – náčelník kmeňa z komunity Yary Miri: V našej krajine máme 17 etnických skupín rôznych kultúr, jazykov, zvykov, dokonca i presvedčenia. Sme úplne opustení, ale na celoštátnej úrovni sú na tom rovnako aj všetky ostatné domorodé komunity. Pociťujeme silné nedostatky v oblasti vzdelávania, zdravotníctva, technickej výchovy, takže ľudia nemôžu rásť, nerozvíjajú sa.

Život v meste nevyhovuje nášmu spôsobu života, pretože v meste domorodé komunity trpia, nemôžeme tam rozvíjať našu kultúru a to, akí v skutočnosti sme. Nemáme žiadne východisko, a potom bývame v oblastiach, kde sa pestuje sója a používa sa toxické plynovanie - fumigáca. Deti zomierajú na choroby. V Asuncione žije 8 tisíc pôvodných obyvateľov na ulici, ale mnohí sú aj v meste Encarnación a inde ... všetkých je nás takmer 20.000.

Diana Durán – dobrovoľníčka Proyecto Yary Miri: Ava Guarani sa usadili v blízkosti skládky na brehu rieky Paraguaj a pracovali pri recyklácii odpadu. Po záplavách v roku 2014 sa presťahovali na veľkú avenue, tam sme sa s nimi stretli. Pripomínajúc si Chiarinu skúsenosti s opusteným Ježišom, ktorý hovorí "ak ma nemiluješ ty, kto ma bude milovať?" a tiež povzbudení apelom pápeža Františka ísť na periferie ľudstva, aby sme konkrétne milovali, sme sa priblížili k ich táboru, kde sa usadili.

Najprv sme im poskytli všetky druhy pomoci: jedlo, oblečenie, atď. Takto sa vytvoril vzťah založený na dôvere a na stále hlbšej láske.

Vysvetlili nám, že by potrebovali pozemok o rozlohe aspoň dva hektáre, kde by si vytvorili záhradky, s miestom pre vzdelávanie a dôstojné bývanie. Začali sme hľadať, kým sme nenašli 5 hektárov v oblasti asi tridsať kilometrov od Asuncion, kde sa potom usídlili.

Bernardo Benítez – Capo Tribu Comunidad Yary Miri: Sme veľmi radi, že sme sa dostali až sem; aj napriek tomu, že sme tu len krátko, máme už vodu, elektrickú sieť, cestu, ktorá je veľmi užitočná. Sme veľmi radi, že sme tu, už sme zasiali, a teraz už konzumujeme naše produkty.

Hugo Cáceres - Voluntario Proyecto Yary Miri: Domnievam sa, že táto akcia je veľmi krásna, že to nie je dar alebo projekt solidarity, ale projekt, rozvoja, v ktorom je komunita Ava Guarani naozaj protagonistom.

Padre Enrique Gaska – Coordinatore generale della Pastorale Indígena: Prvá vec, ktorú musíme urobiť, je odstrániť z našej mysle, z nášho srdca rasizmus, musíme s nimi zaobchádzať akoby boli jedni z nás, ako s našimi bratmi. Paraguajský štát by mal s nimi zaobchádzať ako s ktorýmkoľvek občanom. Mnohí hovoria: "Prečo sa nevrátia späť do hôr? Ale do akých hôr? Ak už nie sú ani hory, ani les ... Je tu nová realita a my všetci musíme byť jednotní, silní a musíme zostať s nimi.

Diana Durán – Voluntaria Proyecto Yary Miri: V kontexte perspektív ľudu guaraní esiste quello che si chiama il Yvy maraey [ivi maraní] cioè "la terra senza male". E quella terra senza male per loro non è soltanto una terra fertile ma anche una terra dove vivere l'amore reciproco. Loro dicono che, da quando ci siamo conosciuti, Dio li guarda con un amore speciale; fanno per primi la loro parte per fare diventare realtà "la terra senza male", nella quale regna l'amore reciproco. (musica)

Lesley: Dva silné príbehy, pravda? Reštaurácia v Ammáne a táto „zem bez zla“. ďakujeme za tieto príbehy.

7. ŠVAJČIARSKO – UTEČENCI POMÁHAJÚ UTEČENCOM

Lesley: Régine, emigrovala z Demokratickej republiky Kongo, 30 rokov žije vo Švajčiarsku. Láska, ktorú jej prejavujú ľudia jej dáva silu prekonávať osobné ťažkosti a premeniť ich na nápady, projekty. Založila fond Združenia priateľov Afriky.

Régine Mafunu Dénervaud:

Jmenuji se Régine Mafunu a pocházím z Demokratické republiky Kongo. Už 30 let žiji ve Švýcarsku, kde jsem studovala na univerzitě ve Friburgu.

Přišla jsem do Montet, poprvé, se svými dětmi a manželem. Přišla jsem – a všichni mě vítají, jako bychom se znali. Zakusili jsme lásku, která tam žije: všichni jsou v dispozici něco darovat a připraveni něco dostat.

Můj manžel šel pohřbít našeho bratra biskupa. Zůstala jsem tu s dětmi, malému je 11 měsíců, nevěděla jsem, co budu dělat: bez lidí z hnutí bych to sama nezvládla.

Pak jsem si řekla: Hodně jsem toho dostala. Napadlo mě, že vytvořím společnost přátel Afiky (zkratka - AMAF). Pro sousedy jsme možná příliš hluční; jenomže tady se scházíme, abychom se poznali, abycho sdíleli své hodnoty, abychom sdíleli především těžkosti, se kterými se setkáme. Jsou tu někteří, kteří nikdy neviděli snůh, kteří nikdy nežili ve městě. Některé z nich jsme pozvali; společně jsme vařili a jedli, chtěli jsme poznat ty, kdo sem přijíždějí.

Naima (Somalia): Neuměla jsem napsat své příjmení, protože v naší zemi není škola. Když jsem přišla do Švýcarska, podepisovala jsem se takhle. Teď umím napsat příjmení, adresu – a spoustu věcí!

Régine Mafunu Dénervaud:

Vytvořili jsme projekt harmonického spolunažívání, abychom se naučili spolu bydlet. Spontánně jsem to poslala Švýcarské konfederaci.

V pondělí rádo mí telefonovali z konfederace: “Obdrželi jsme Váš doporučený dopis. Váš projekt nás zajímá, ale je nedokončený. Dáme Vám ještě týden. Děkovala jsem Bohu, měla jsem více času!

JEAN-FRANCOIS STEIERT – Consigliere Nazionale Gestione Territorio: Objevila jsem AMAF, objevila jsem celou rodinu, lidi, kteří považují integraci jako nikoli jednostrannou věc, ale vzájemnou. Jazyk, kultura druhého; lidé, kteří hledají sdílení ve všech formách, protože sdílet, znamená žít, ať už jde o sdílení mezi jednotlivci nebo kulturami.

Madame Anne-Claude Demierre Consigliere di Stato, Sanità e Affari Sociali: Ráda bych z celého srdce poděkovala skupině z AMAF, odborníkům i dobrovolníkům, kteří umožnili stavbu mostu mezi Afrikou a Švýcarskem.

Régine Mafunu Dénervaud: Máme radost, že můžeme žít lidstvo. Je třeba dále dávat, ale myslím, že dostanu ještě víc: úsměv a vše, co mi lidé říkají. Děkuji Bohu !

Za posledných 15rokov činnosti AMAF pomohlo 10.000 utečencom.

Lesley: Ďakujeme, Régine! (Potlesk) Veľká vďaka za tento krásny príklad toho, čo sa stane, keď ľudia opravdivo milujú, „milujú, aby milovali“.

8. AUSTRALIA – SÝRIA A IRAK SÚ TU AKO DOMA

Lesley: Vráťme sa ešte do Austrálie. Chceme sa s vami podeliť so skúsenosťou, ktorá nám prišla z mesta Perth.

Speaker: Perth. Austrália. Počet obyvateľov asi 2 milióny.

A mesto Perth si vyhrnulo rukávy a prijalo 1.000 utečencov zo Sýrie a Iraku.

Mnohé skupiny v meste spojili svoje sily, aby vyšli v ústrety početným potrebám.

Tom, Gen 2: Tu v Perth, Hnutie fokoláre bolo v kontakte s rodinami utečencov a bolo hlavným uzlom siete spolupracovníkov v celom meste. ASeTTS – je organizácia zabezpečujúca utečencom pomoc. Požiadala nás o pomoc cez víkendy: starať sa o deti v čase, keď matky dostávali potrebné informované alebo chodili na lekcie angličtiny. Spolu s mládežou arcidiecezy sme vyučovali matematiku, hrali sa s deťmi, vykonávali manuálne práce. V prvej chvíli som si povedal: „Ako mám stihnúť toto všetko popri všetkých svojich povinnostiach?“ Ale potom som si povedal: „Dobre, je to príležitosť pomôcť môjmu blížnemu, podeliť sa s malými gestami ústretovosti. Bolo to také pekné, už len vidieť, ako jednoduché matematické rovnice dokážu medzi deťmi vzbudiť porozumenie.“

Shaad: Páčilo sa mi, že sme spolu urobili mnoho vecí a všetci dospelí boli veľmi milí.

Tom, Gen 2: Nabudúce sa pokúsime usporiadať „Benefičný beh“ rodín v rámci *Behu za jednotu*. Teda... majte otvorené oči! Je to skvelé, ďakujeme a ciao z Perthu!

Pozn.: Udalosť „Run for a Reason“ je každoročná benefičná akcia jednej z miestnych organizácií. (musica)

Lesley: *Thank you, Tom! Ďakujeme, že si sa s nami podelil s touto správou. (potlesk) We'll certainly going to keep our eyes open for your Run4Unity! Budeme mať otvorené oči na Run4Unity!*

9. HOLANSKO – GLENOV BLOG A SIEŤ KONTAKTOV PROTI ŠIKANE

Lesley: *Mnoho ľudí, mnohí z nás sa v živote stretli s násilnými spolužiakmi alebo iným násilím, zažili diskrimináciu, boli bití alebo verejne ponižovaní. Hovoríme o šikane rozšírenejšej viac, než si myslíme. Glen, chlapec z Holandska, nám porozprával svoj príbeh. A vlastnými silami sa mu podarilo zmeniť svoj život. Pozrime sa ako, takže poďme do Rotterdamu.*

Student Glen: Byl jsem obětí šikany od 6 do 16 let. Všechno začalo ve škole: seděli jsme v kruhu a hovořili jsme o tom, co máme rádi a co chceme dělat, až budeme velcí. Řekl jsem, že bych chtěl být hercem nebo kameramanem, nebo něco podobného. Velmi rád hraji divadlo. Začali se mi smát, začali mě vylučovat. Divadlo neměli vůbec rádi, zvláště klukům, všichni měli rádi fotbal. Začali mi říkat, že jsem holka. I holkám se to zdálo divné.

Od určité doby se se mnou přestali bavit.

Například při tělocviku mi v šatně říkali: “Jsi holka, takže běž do holčičí šatny, tady není tvoje místo.”

Pak mi začali kopat do věci, nebo je schovávali, pokaždé jsem je musel hledat. To bylo při každé hodině tělocviku.

Učitel, který tomu byl přítomen, na to nic neříkal. Vícekrát jsem ho na to upozornil, ale jako by neviděl, co se děje.

Postupně se to zhoršovalo, až si vedle mě nikdo nechtěl sednout.

Jako bych měl nakažlivou nemoc a připadal jsem si sám a opuštěný ode všech.

Když mi bylo 11, odešel jsem do jiné školy, abych začal znovu. Říkal jsem si, že to bude nový začátek.

Na začátku bylo vše v pořádku, ale postupně všechno začalo znovu, bylo to ještě horší, nadávali mi,

Strkali do mě a mlátili mě. Už jsem nechtěl chodit do školy.

Když mi bylo devět, řekl jsem, že chci umřít. Neměl jsem nikoho. Měl jsem jen maminku, nikoho jiného.

Měl jsem dojem, že nemůžu udělat nic pro to, aby se situace změnila, až když jsem nastoupil na střední školu.

Byl jsem moc smutný, a tak jsem začal psát, co jsem cítil uvnitř a uvědomil jsem si, že mi to přináší velkou úlevu. Řekl jsem si: Tady bych mohl něco udělat. Pak mě napadlo, že bych mohl vytvořit webové stránky proti šikaně, abych pomohl i ostatním dětem, kteří jsou sami a opuštěni, kteří se stali obětmi šikany, abych jim pomohl, abych je podržel tím, že o tom budou moci mluvit. I mě to moc pomohlo, přineslo mi to velkou úlevu. Tak vznikly webové stránky. Do dvou dnů jsem měl už 40 kontaktů s nejrůznějšími lidmi, nešťastníky, jako já, byli obětmi šikany, věk se pohyboval od 13 do 40 let. Všichni napsali svůj příběh, podepsali se. Přišlo mi to moc pěkné. I oni pochopili, že když mohou vyjádřit to, co cítí uvnitř, že jim to velmi pomáhá. Jsem velmi rád, že můžu pomáhat svým webem ostatním, cítím se dobře. Společně jsme silnější.

- Často ve škole mám strach, že se nelíbím ostatním. Jsem jim nesympatická? Budou mě poslouchat? Uvidí mě?

Pokud někdo, kdo druhé šikanuje, navštíví mé stránky, chtěl bych, aby v něm zazářilo světlo, které by mu řeklo: “ve skutečnosti to není dobré, co dělám”, protože šikana přináší ve skutečnosti velké škody. Ale většina si jich to neuvědomuje. Berou to jako hru.

Lesley: Skutočne ďakujeme ti, Glen, za tvoju odvahu! A tento tvoj blog je skutočným mostom!

10. SPOMIENKA NA PRAŽSKÉHO ARCIBISKUPA KARDINÁLA VLKA

Lesley: Od umývača okien na uliciach Prahy počas komunistického režimu, až po arcibiskupa a kardinála. Takýto bol príbeh Miloslava Vlka, ktorý nás opustil 18. marca. Mnohé televízne stanice i tlač si uctili postavu pražského arcibiskupa, ktorý mal v Katolíckej cirkvi mnoho dôležitých úloh a funkcií. 18 rokov bol i moderátorom biskupov- priateľov Hnutia fokoláre patriacich do rôznych cirkví. Pripomeňme si ho teraz príhovorom z roku 1997 k mládeži zhromaždenej v Ríme, kde jej dal do života jednu radu.

Kard. Miloslav Vlk, arcibiskup pražský: Když jsem byl vysvěcen na kněze, po 10 letech, odebral mi komunistický režim souhlas. Co je to souhlas? Komunistický stát dal každému knězi povolení, aby vykonával svoj kněžskou službu. Tento souhlas mi vzaly, toto dovolení. Stal jsem se tedy laikem, nemohl jsem sloužit mši svatou, nemohl jsem kázat, musel jsem mlčet. V Praze jsem umýval okna a výlohy. Stal jsem se neznámým, chodil jsem ulicemi Prahy a myl okna. Tyto chvíle, těchto 10 let, bylo pro mě velmi, velmi silné, řekl bych, že to byly roky mé životní univerzity, protože každý den jsem mohl žít v úzkém spojení s Ježíšem

ukřižovaným a opuštěným. Tomu navzdory, mnohokrát, vystaly pochybnosti: musíš dělat tuto pokornou práci, ale kam se jen podělo tvé kněžství....?

Našel jsem svou novou identitu a objevil jsem, že jsem knězem tehdy, když jsem blízko Ježíšova Kříže, protože on se stal nejvyšším knězem na kříži: pochopil jsem, cítil jsem, že kdy jsem takto pod křížem nebo blízko kříže, nebo pokud objímám každý den kříž, stal jsem se knězem a našel jsem své kněžství v tom, že jsem ničím.

Řekne se to jednoduše, zní to jednoduše, ale musím říci, že žít tuto spiritualitu, tento ideál jako biskup, je pro mne těžší, než když jsem myl okna. Protože člověku připadá, že je někdo, když je biskupem. Je třeba být nablízku Ježíšovu kříži i teď.

Tento můj život, tato moje zkušenost, kterou vám vyprávím, je i pro mne silou, je vedoucí myšlenkou pro můj současný život. A pak, v těchto temných časech komunismu jsem mohl žít ve fokoláre jako laik, ve skupině těch, kdo se naplno rozhodli žít tohoto ducha, takže tento sport, řekl bych trénink být ničím, mě přineslo zkušenost, abych zakusil Ježíše uprostřed nás, dotkl jsem se svými rukama přítomnosti Ježíše-Zmrtvýchvstalého svými rukama, přítomnosti Boha blízké, Vzkříšeného Boha uprostřed nás, v naší lásce.

A tyto dva body, mladí přátelé, jsou to body mého života jako biskupa, arcibiskupa, kardinála. Mým odkazem je, abyste jste z této spirituality učinili svou životní cestu, pro vaši budoucnost, pro vaše perspektivy, pro vás, pro celý život!

Lesley: Krásne, ďakujeme, zanechal nám nádherné dedičstvo, pravda!?

11. ZÁVEREČNÁ POZDRAV OD MARIE VOCE (EMMAUS) A JESÚSA MORÁNA

Jesús: Mali by sme niečo povedať...

Lesley: Áno.

Jesús: Nemáme nič pripravené, lebo sme sa nechceli dať inšpirovať tým, čo tu uvidíme, a až nevieme, odkiaľ začať, lebo jedna vec bola krajšia, než druhá.

Napríklad i tá posledná o Mons. Vlkovi, prežili sme spolu mnoho vecí a toto jeho svedectvo je i dnes také aktuálne, o tom, kto je kňaz, kto je biskup dnes; toto jeho „laické“ svedectvo ukazuje na celkom novú Cirkev.

Ale vlastne celé CH! Veľmi ma kolegamento oslovilo, obohatilo. Myslím, že stále viacej nám umožňuje zažiť skúsenosť „človeka svetového rozmeru“, to, čo tu odznelo, čo povedala na začiatku Chiara, skutočne prežiješ skúsenosť „človeka svetového rozmeru“, i s tou zvláštnosťou, že máme kontakty s niektorými opravdivými protagonistami súčasného Diela.

Mocne cítim túžbu poďakovať všetkým, čo stoja za týmito skúsenosťami, a ktorých je omnoho viac, než boli tí, ktorých sme videli. Sú to oni, ktorí podnecujú k vteľovaniu veľkých cieľov, ktoré sme si predložili v roku 2014: to „vychádzať von“ v ústrety súčasnému človeku a prinášať jednotu, pracovať pre jednotu tým, že budeme blízko súčasnému človeku, takému aký je, so svojimi ťažkosťami pre dialóg, utečencom, ľudom, ktorí podstúpili násilie, ako ten chlapec z Holandska.

Som im za to veľmi vďačný a chuť povedať: „Pozrite, podporujeme hlavne vás! Zaiste nie ste jediní, ale v každom prípade ste veľkými protagonistami“.

To mám v tejto chvíli na srdci.

Emmaus: Áno, fakticky jediná vec, ktorá prichádza na myseľ po tejto sérii príbehov, že vidno, čo môže urobiť láska, koľko môže urobiť láska! Gram lásky vložený do života v každom príbehu môže vyvolať revolúciu.

Zároveň ale vidno, že láska nie je láskou, ak by ju nesprevádzalo utrpenie, čiže láska stojí, láska si vyžaduje veľa, môže vykonať veľa, ale si aj mnoho vyžaduje.

Mám pocit, že všetky tieto príbehy majú spoločného menovateľa: treba platiť, treba platiť. Akoby sa ma až Boh pýtal: „Si ochotná platiť? Si ochotná platiť? Aj v tomto prípade? Aj v tejto situácii? Aj v tejto chvíli? Aj vo všetkej tej dráme ľudstva? Si pripravená platiť?“

A tak som si povedala: nielen ja som pripravená platiť, ale koľko ďalších ľudí...! A to je to najväčšie bohatstvo, táto nezištná láska, o ktorej hovorila Chiara: láska nie je láskou, ak je zištná, láska je láskou ak je nezištná.

A táto nezištná láska existuje, existuje! Vieme to, ale každé kolegamento nám pripomína: uvedomte si, že existuje, že to nie sú vysnívané veci, nie je to čosi, čo ešte len príde, tieto veci už existujú, teda objavte ich! A ponorte sa do tejto rieky nezištnej lásky.

A táto rieka nezištnej lásky má silu premeniť svet, najprv premeniť nás, ale aj premeniť situácie okolo nás, ako sme to videli na príkladoch Kolegamenta. A je to len príklad tisícok a tisícok krásnych vecí, ktoré existujú, ktoré ukazujú, že sa dá ovplyvňovať a premieňať svet, a práve to si prajeme, pravda?

Jednou z krásnych vecí tohto Kolegamenta boli posledné slová Régine, zo Švajčiarska: „Máme radosť byť ľudstvom!“ Môžeme to všetci zopakovať: máme radosť byť ľudstvom, nie iným, ale týmto ľudstvom. Majme túto radosť a s ňou môžeme prežívať našu Veľkú noc, žiť so Vzkrieseným medzi nami.

Ciao a ďakujem všetkým! (Potlesk)

Lesley: Vďaka, Emmaus. (Potlesk)

Jesús: Vraveli sme, že bolo pekné o tej „zemi bez zla“, skutočne je to hotový pekný slogan, lebo všetci môžeme budovať zem, kde...

Emmaus: ...kde nebude existovať zlo.

Jesús: ...kde sa zlo stratí. Vďaka Paraguajčania!

Emmaus: Áno, lebo existuje vzájomná láska. Výborne. Vďaka.

Jesús: Vďaka, Lesley.

Lesley: Ďakujeme vám všetkým! Vykonali sme spoločne krásnu cestu, skutočne ďakujeme!

Chcem ešte pripomenúť, že nasledujúce Kolegamento bude 17. júna o 20. hod. SEČ. Čakáme na vaše príspevky! Pošlite nám ich, aby sme na budúce spoznali práve tie vaše.

Takže dobrú noc tým, ktorí sa chystajú do postele a dobrý deň tým, ktorí štartujú do nového dňa!

(potlesk)